

исчородны нмъ владыкы, тогда Турско царство вѣшь брѣзо нма' да сщестивка' вѣвы въ Европѣ. Заради това Патрiаршество не находитъ прилично и потребно да изогни' стары си Црквиенъ законъ, свой само, и обычай, нито пакъ желаніе, да зломиса' на Иегово Величество. Освень това Патрiаршество Цариградско и ако да поскати владыкы Българы родены за Българы-ты тогакъ ама оно не дръзнова' да са поржун' за тыа Владыкы, родомъ Българы, на Высока-тъ Портѣ. Се виате какка хитрось! какка Гръцка тѣкмо лукаврина! и каккы неизтрьпими клеветы пиджтъ на насъ Българъ сиромашкиухъ и вѣриподныхъ своему Царю и привръзаныухъ къ дѣдовской вѣрѣ! и то отъ кого? отъ нашихъ пастуховъ! Наследникъ Христо-выхъ и Апостолъ смиреныхъ! отъ насилныхъ старателей за наше Диволско отъ нихъ спасение, отъ неведеждъ Гръцкихъ и нашихъ пивкинь.

Обае Българе какъ-то народъ най-вѣренъ своему Царю и найчистосъветстень въ вѣрѣ и дѣла си не са упадшихъ отъ Патрiаршескихъ хитрости, лукавства и клеветы. Они и после това просахъ и не отстѣнно просахъ отъ Патрiаршества и отъ Великаго Сѹлтана да нмъ са дажѣтъ природы Българе Владыкы; на що и Иегово Величество Самъ нмъ стязомаваше и стязомавалъ; нъ Патрiаршество-то ако и гладъ, какъ гонять и ругають Гръко-Владыкы му, кое са слѹчи, какъ всякъ-то не' извѣстно и вые зидаете, въ Тръновѣ, Ловун, Свищовѣ, Шѹмля, въ Видинѣ, Сръдци, Пловдѣвѣ и Призрѣвѣ и другъ-гдѣ въ другъ мѣста, обае оно прѣзъ тажъ недобро-свѣстнѣ и хитрѣ свои. Гръцкѣ политикѣ, и иере отклоняк' желаніе народа Българскаго и благоволение Царско. Най-после въ 1851 годицъ въ мѣсаци Августѣ Патрiаршество отъ големыа нажда и за много нары съгласенъ на общо народнихъ Българска усина. Оно даде воля, да са поскати' за Българы Владыка, и поскати на тажъ стѣпень едного Българина Архимандрита изъ Рылскы Авры. Патрiаршество ама и тука не остави' хитрость свои врожденѣ, оно поскати Рылскаго Архиман-дрита по българскому желанію, нъ Епархія му не назилаху какъ другниѣ, ами го назилаху тамо, кдѣто нма' Епархія: сирѣчь даде му едениѣ сѹхъ втрьнѣ-пѹстѣ само титулъ, и то пакъ не въ Българской или изъ въ Европскихъ Епархіяхъ, а въ Ази въ несществующей нѣкой Лодини! И така покоскатеный Българскый Владыка безъ Епархія, носн' титуло пѹсто „Лодинскаго“ живнѣе' же въ Цариградѣ и слѹжи' какъ наемникъ при новоззиданной-са Българской Цркви, за насщирный нъ скѹдный себѣ хлѣбъ! . . . . .

Ето ти тебѣ, Любезный ми Приятелю! кратко вснѹхъ исторіѣ на црквино и народно ны бѣдствіе! Ето, какъ и що мысли Патрiаршество-то за насъ бедны и безсилны Българы, отъ конѹхъ-то са храни и оно и вснѹхъ му Архирен и Архирейскы родни Гръци! и . . . . .

Не зидѣ, що мысли' оно за напредѣ, нъ зидѣ и ѹверенъ съмь, защо тахъ неговѣхъ дѣйствиа нѣмыжъ, да му бѣдѣтъ на добро ни къ пробѣ; понеже вснѹхъ му дѣйствиа не са' нито по евангелскому закону нито по апостолскому писанию, нито пакъ Скати отци ги прѣддохъ или ги ѹзаконихъ така, и то само за насъ Българы. Тѣл не' скойствено на ѹблѣвѹсько безсвѣстнѣо користолоубіе, нъ такъво користолоубіе всегда води' подирѣ